

statning, hvis en byudviklingsplan vil medføre, at råstofudnyttelsen ikke kan foretages.

De i lovforslagets § 12 angivne betingelser for ret til erstatning synes tilstrækkeligt at tilgodese dispositioner, som industrien måtte have foretaget. En adgang til (yderligere) erstatning i forbindelse med kommende byudviklingsplaner vil være i fundamental modstrid med den tilsigtede éngangsopgørelse af erstatninger som følge af byreguleringen.

E. Industrirådet ønsker, at ikke alene ejeren af en ejendom i landzone, men også andre rettighedshavere skal kunne opnå erstatning i henhold til lovforslagets § 12.

Dette er også tilfældet, jfr. bemærkningerne til lovforslaget side 14, 1. sp. fn.

Spørgsmål 20:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte skrivelse af 18. marts 1969 fra Frederikshavn byråd og Skagen byråd samt til memorandum af 20. marts 1969 fra Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl. *)

Svar (af 10. april 1969):

Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl vender sig i sit memorandum imod, at gartnerierhvervet bliver behandlet diskriminerende i planlægningslovgivningen, og ønsker en ligestilling med de øvrige jordbrug. Erhvervsrådet går således ud fra, at lovforslagets §§ 6-8 vil hindre et gartneri i at opføre nye bygninger på ejendommen til brug for gartneriets fortsatte drift og være til hinder for, at en til gartneri erhvervet ejendom kan udnyttes dertil, medmindre en tilladelse efter forslaget § 9 opnås.

Som det fremgår af besvarelsen af det ærede udvalgs spørgsmål 21, går Erhvervsrådet imidlertid ud fra en forkert opfattelse af lovforslagets nævnte bestemmelser. Gartnerier er helt sidestillet med landbrug, idet der på enhver ejendom, der er noteret som landbrugsejendom eller opfylder betingelserne for sådan notering, kan opføres erhvervsmæssig nødvendig bebyggelse for den pågældende ejendoms drift som landbrugsejendom. Gartneri- og frugtavlsvirksomhed er omfattet af begrebet „landbrugsejendom“.

Frederikshavn byråd og Skagen byråd ud-

trykker stor betænkelighed ved, at lovforslaget sidestiller bygninger for pelsdyravl med landbrugsbygninger med den virkning, at sådanne bygninger kan opføres hvor som helst i landzone, uden at det offentlige kan hindre en af hensyn til den kommende byudvikling uønsket placering. De 2 byråd gør gældende, at hensynet til at kunne sikre en forsvarlig byudvikling ud over den 12-årige periode, som byzonen tilgodeser, må føre til, at det offentlige skal kunne modsætte sig placering af pelsdyrfarme de steder i landzone, som forventes senere at ville blive inddraget under byzone. Byrådene foreslår derfor, enten at lovforslaget suppleres med en særlig zoneordning sigtende på pelsdyrfarme, eller at bebyggelse på arealer, der er udlejet fra en landbrugsejendom, ikke må finde sted uden tilladelse efter lovforslagets § 9.

Det må erkendes, at lovforslaget ikke — så lidt som den gældende byreguleringslov og bestemmelserne i byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10 — løser den konflikt, der visse steder kan foreligge mellem pelsdyrfarme og (kommende) bymæssig bebyggelse.

Sundhedsvedtægterne indeholder hjemmel for sundhedskommissionerne til at modsætte sig oprettelse af pelsdyrfarme, hvis de kan volde ulempe for allerede eksisterende bebyggelse. Sundhedsvedtægterne kan derimod ikke hindre oprettelsen af en pelsdyrfarm på et sted, hvor der endnu ikke er bebyggelse, selv om sådan bebyggelse forventes senere at ville komme.

En yderligere „zone“ ved siden af lovforslagets byzoner, landzoner og sommerhusområder synes imidlertid ikke at burde indføres.

Som anført i besvarelsen af udvalgets spørgsmål 21 fortolkes landbrugsloven således, at pelsdyravl opfylder landbrugspligten. Lovforslaget henholder sig til landbrugslovens regler om landbrugsejendomme og medfører derved en tiltrængt klarhed og forenkling af lovgivningen. Det synes betænkeligt at gøre brud herpå f. eks. ved en bestemmelse i lovforslagets § 7 om, at bygninger for pelsdyravl ikke skal anses for landbrugsbygninger i den der omhandlede henseende.

Boligministeriet er imidlertid opmærksom

*) Skrivelserne ikke optrykt.